HÁJEK

Naše noviny

říjen 2026

OBSAH

- Program DSH
- Pozdrav
- Kvíz
- Zajímavosti
- Literární dílna
- Rozjímání
- Povídka měsíce
- Volby 2026
- Kaleidoskop
- Info z domova

Srdečně vítáme nové obyvatele, kteří nastoupili do našeho DS.

Libuše Syrovátková,
Marie Javorská,
Danuše Krylová,
Ludmila Königsmarková

Zpravodaj Hájek vychází v nákladu 200 výtisků pro potřeby obyvatel Domova seniorů Praha 4 Háje, K Milíčovu 734 a je neprodejný. Na vydání spolupracují: Monika Stajnerová, Dagmar Zavadilová, ředitelka DS, ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV PRO SENIORY HÁJE

PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG

KULTURA

5. 10. pondělí 10:00 VELKÁ ZAHRADA

SETKÁNÍ SE ZVÍŘATY

Přijďte se podívat, pohladit, nakrmit a užít si setkání se zvířaty na naší velké zahradě

5. 10. pondělí 14:00 SÁL

CESTOVATELSKÝ KLUB

Medailonek k nedožitým devadesátinám našeho bývalého prezidenta Václava Havla.

7. 10. středa 10:00 SÁL

DŮVĚRNÍCI

Říjnové setkání zástupců obyvatel s vedením domova.

11. 10. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: Bůh nás bere vážně

V Božích očích máme všichni jedinečnou hodnotu. Slovo: Matěj Hájek s hudebním doprovodem

14. 10. středa 14:00 SÁL

HUDEBNÍ KLUB

Zveme vás na setkání spojené s povídáním o zpěvačce Haně Hegerové.

21. 10. středa 14:00 SÁL

PŘEDNÁŠKA O PRAZE

Zveme vás na přednášku o naší krásné Praze, kterou nám představí paní Micková.

22. 10. čtvrtek 10:00 ERGOTERAPIE

BÁBOVKY

Zveme vás na oslavu říjnových narozenin.

25. 10. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: Co s námi bude po smrti?

Bible odhaluje o našem životě na věčnosti více než tušíme. Slovo: Jaromír Pachl s hudebním doprovodem

30. 10. pátek 10:00 SÁL

PETR VELETA

Jste srdečně zváni na aktivní dopoledne spojené s poslechem hudby, pohybem a zábavou, kterým nás provede pan Petr Veleta.

SLOVO ŘEDITELKY

Jedna česká disciplína …

S ohledem na konec léta a začínající podzim se mi jako téma pro tento úvodník vynořila, řekla bych, jedna typicky česká disciplína.

Každý národ má své národní sporty. Angličané fotbal, Japonci sumo a Češi? Kromě obliby mnoha sportovních disciplín jsou v jedné, domnívám se, vynikají více než jiné národy. Nejedná se zrovna o sport, snad spíše o vášeň. Pravda, vášeň spojená s chůzí je také zdravým pohybem.

Tak už tušíte? Mluvím o houbaření.

Nevím, jak u vás, ale u nás se v období léta a podzimu vyhlížel houbový déšť. Ten jemný, vytrvalý. Důležitým znamením také bylo, když se začaly „pařit“ lesy.

Na Vysočině rostly houby spíše koncem léta a na podzim. Každý měl svá místa, na ty které druhy. Ta prapůvodní nám předával tatínek ze svého dětství a světe div se, skutečně se tu a tam na místech, kam on chodil, hřiby stále nacházely.

Houby ano, raci ne.

Jako děti jsme milovaly vzpomínky na „kýble plné raků“, které kluci nosili domů z Chrudimky a maminka, má babička, jim je vařila. Já o pár desítek let později, za celá ta léta – a to jsem se jako dítě snažila – našla raka jediného. A to mrtvého.

Podobně jako s raky to dnes vypadá s lesy. Na větší části naší krásné země byly lesy vytěženy kvůli kůrovcové kalamitě. Byl a stále je to smutný pohled, když lesy kolem mizely, zvláště když se člověk do stejných míst, lesy obklopených ze všech stran, vracel celý život.

Zcela se změnil ráz krajiny. Z horizontu černých jehličnatých lesů se staly „Ladovy kopečky“. Spolu s lesy zmizela i většina našich houbařských stanovišť. Jsou pryč, tak jako spousta jiných věcí a okamžiků, které postupně během času mizí a ztrácejí se.

Ale pozor. Vznikají nové a nové ostrůvky, které tu a tam nacházíme ve vlhčích koutech nových, pomalu sílících lesíků.

Jak většina z nás ví, příroda je mocná čarodějka. Má moc, kterou bychom jí mohli závidět.
Umí začít znovu. To, co vidíme nad zemí, je jen malá část příběhu lesa.
Vše podstatné se odehrává pod zemí, potichu, pod našima nohama.

Příroda je mocná. Tak mocná, jak nám občas připomene – snad i proto, že se ji lidstvo čas od času snaží přemoci.

Věřím, že se blýská i v této oblasti na lepší časy. Že přibývá těch, kteří si uvědomují, že cestou je respekt k přírodě, nikoli boj o moc s ní.

Dnes se na „Ladových kopečcích“ opět objevují zelené ostrůvky nově vysázených lesů.
A tak věřme, že i naši potomci si ještě v českých lesích zahoubaří.

Obrazně či doopravdy.

Dagmar Zavadilová

NA SLOVÍČKO

Milí čtenáři,

vítám vás v podzimních měsících a již se těším, až si budeme povídat zachumlaní do svetrů a s teplým čajem v ruce. Dnešní článek je pokračováním vydání z měsíce srpna, kdy jsem vám předložila některé básně, které vymýšlím pro skupinové aktivity zde v Domově.

A tak na přání klientů pokračuji v sérii amatérské poezie a doufám, že vám zpestří chvíle brzkého podzimního přítmí. Jak se ke mně však postupně dostává, mnozí umělci jsou právě mezi vámi, a tak mne láká položit otázku: Vymýšlíte si také někdy básničky? Pokud nás potkáte, třeba na chodbě Domova, dejte nám o sobě zprávu!

Za tým psychologů Domov pro seniory Háje, Mgr. Adéla Růžičková

Násilí

Lidé ve svém omezení, dostali přes pokolení,
nástroje, co s sebou nosí,
k obraně, anebo k moci.

Mocný nástroj, ruce naše,
hladí, činí, ukazují...
Nápovědou jsou pak dětem, co si velcí osvojují.

Násilí je odpovědí, však jaká byla otázka?
Kde je jeden oslabený,
o rovnosti řeč zde není.

Člověk naštěstí je moudrý, dary dostal na své mysli.

S nástroji tak velké moci
třeba jednat ku pomoci.

Odvaha se za sebe postavit

Byla jedna květina,
žila sama, jediná.

Kolem drsná krajina…
Jak chrání se, ta květina?
Podívej se blíž…
brzo pochopíš.

Trny nejsou, co ji chrání,
možná je to povaha?

Co květina skrývá v sobě,
především je odvaha.

Vnitřní kritik

Tohle je příliš, a tohle málo.
Něco se povedlo? To se ti zdálo!

Kdo to mluví? Kde se vzal? Aby takhle
pomlouval!

Je tu kouzlo – jak říct „dost“!
…tím kouzlem je laskavost.

Co chci na světě zanechat

Svět člověka přijme rád,
za život pak vzniká vklad.
Máme tělo, máme mysl –
čili možnost něco zanechat.

A tak jako z vitríny
vybíráme zážitky,
nakupujem, splácíme
a někdy máme výčitky.

Kolik by svět dostal darů
za ty ruce, za ta těla.
Dílo, fotka, estetika,
péče, přesah, genetika.
Podle spatřovaných hodnot,
vpisujem do sebe věty.
Už ses chopil toho pera?
Už si napsal svoje věty?

Pero stačí jenom vzít,
žitý odkaz světem vrýt…

V dalším kroku smíš se ptát,
zda tě i ten svět měl rád
a bude ho to zajímat.

Říjen

Světový den pošty – 9. října

Každý rok si 9. října připomínáme Světový den pošty. Datum nebylo vybráno náhodně – právě 9. října 1874 byla ve švýcarském Bernu založena organizace, která začala sjednocovat pravidla pro posílání zásilek mezi jednotlivými zeměmi. Díky tomu mohly dopisy postupně cestovat po celém světě jednodušeji a rychleji. Světový den pošty se slaví od roku 1969.

Dopisy jsou staré tisíce let

Lidé si posílali zprávy dávno před vznikem poštovních úřadů. Ve starověku se psalo například na hliněné destičky, papyrus nebo pergamen. Zprávy doručovali poslové pěšky, na koních či loděmi. Vlastní síť poslů měli panovníci, vojska i bohatí obchodníci. Obyčejní lidé však dlouho neměli k pravidelnému doručování zpráv snadný přístup.

Za počátek pravidelného poštovního spojení v českých zemích bývá považován rok **1526**, kdy bylo zřízeno spojení mezi Prahou a Vídní. Zpočátku sloužilo především panovníkovi a úřadům, později se však poštovní služby otevřely také veřejnosti. Zásilky převáželi jízdní poslové a poštovní vozy. Příjezd vozu oznamoval postilion troubením na poštovní trubku, která se dodnes objevuje ve znacích pošt.

Kdy se objevila poštovní známka?

Dříve často platil za doručení dopisu až jeho příjemce. Pokud byla cesta dlouhá, mohlo být poštovné poměrně drahé a adresát někdy dopis raději nepřevzal.

Velkou změnu přinesl rok **1840**, kdy byla ve Velké Británii vydána první nalepovací poštovní známka na světě. Říkalo se jí **Penny Black** neboli Černá jednopencovka. Byla černá, zobrazovala mladou královnu Viktorii a stála jednu penny. Odesílatel ji nalepil na obálku, a tím předem zaplatil její doručení.

První československé poštovní známky vyšly **18. prosince 1918**, necelé dva měsíce po vzniku republiky. Zobrazovaly Hradčany s vycházejícím sluncem a navrhl je známý malíř **Alfons Mucha**. První dvě měly hodnotu **5 haléřů a 10 haléřů**.

V dalších desetiletích se na známkách objevovaly nejrůznější hodnoty – od několika haléřů přes koruny až po dnešní částky. Je však dobré pamatovat, že tehdejší ceny nelze jednoduše porovnávat s dnešními. Měnila se nejen hodnota peněz, ale také výše poštovného a způsob doručování.

Dnes se na známkách často neuvádí částka, ale písmeno. V roce 2026 stojí známka B pro ekonomické doručení obyčejného dopisu do 50 gramů 31 Kč. Známka A pro rychlejší, prioritní doručení stojí 36 Kč.

Sbírání poštovních známek se nazývá **filatelie**. Sběratelé známky ukládají do alb a zaměřují se například na určitou zemi, období nebo námět. O jejich ceně nerozhoduje pouze stáří, ale především vzácnost, zachovalost a případné tiskové chyby.

Za nejvzácnější známku světa je považována jednocentová známka **Britská Guyana** z roku 1856. Dochoval se pouze jediný exemplář, který byl v roce 2021 vydražen za více než **8 milionů dolarů**, tedy za více než **170 milionů korun**. Jednu z největších filatelistických sbírek uchovává Britská knihovna – obsahuje přes **8 milionů známek a dalších poštovních předmětů**.

KVÍZ ŘÍJEN

1. Proč se český měsíc říjen jmenuje „říjen“, když je v kalendáři desátý v pořadí?
A) Podle říje jelenů B) Podle starořímského boha
C) Podle řičení větru

2. Který významný státní svátek slavíme v České republice 28. října?
A) Den boje za svobodu a demokracii
B) Den české státnosti
C) Den vzniku samostatného československého státu

3. Která dvě astrologická znamení zvěrokruhu se dělí o měsíc říjen?
A) Panna a Váhy B) Váhy a Štír C) Štír a Střelec

4. V Evropě obvykle končí letní čas a vracíme se k středoevropskému času (SEČ) právě v průběhu října.
Ve který den v týdnu k této změně dochází?
A) V neděli nad ránem B) V sobotu o půlnoci C) V pondělí ráno

5. Budoucí československý a český prezident Václav Havel se narodil 5. října 1936.
V jakém pražském rodinném prostředí vyrůstal?
A) Rodina patřila k významným prvorepublikovým stavebním a podnikatelským rodinám (např. stavba Lucerny)
B) Pocházel z chudé dělnické rodiny ze Žižkova
C) Rodina se věnovala výhradně zemědělství

6. Po podepsání Mnichovské dohody koncem září 1938 začala německá armáda v říjnu 1938 obsazovat pohraniční území Československa. Jak se tomuto území oficiálně říkalo?
A) Východní marka
B) Protektorát Čechy a Morava
C) Sudety (Sudetenland)

7. Slavný dostihový závod Velká pardubická se tradičně koná každou druhou říjnovou neděli. Která legendární překážka vzbuzuje největší respekt a je obklopena řadou diskusí o bezpečnosti?
A) Malá voda B) Taxisův příkop (Taxis) C) Velký živý plot

8. Prezident České republiky každoročně 28. října u příležitosti státního svátku uděluje státní vyznamenání. Ve kterých proslulých prostorách Pražského hradu se tento ceremoniál koná?
A) Ve Vladislavském sále B) Ve Španělském sále
C) V Chrámu svatého Víta

9. Který z českých autorů napsal slavný román Válka s mloky, alegorické dílo varující před nástupem fašismu a zneužitím technologií?
A) Bohumil Hrabal B) Karel Čapek C) Milan Kundera

10. Doplňte přísloví: Divoké husy na odletu –...
A) s kachnami si je nespletu.
B) konec i babímu létu.
C) před Prahem si zametu.

Vážení čtenáři a luštitelé,
na otázky v srpnovém kvízu odpovědělo 20 čtenářů.
Deset správných odpovědí měli:
Jan Sedlmayer z A2,
Alena Šimonová z A0,
Věra Grasevová z B2, Jiří Sova z A2,
Jaroslav Bárta z A2.

Devět správných měl:
TÝM A2+A3, Petr Franěk z A0.

Osm správných odpovědí měl:
Jan Hučín z B1.

Nejvíce vás potrápili otázky č. 3, 7, 8.

Důležitá informace:
vyplněné kvízy je nutné vhodit do schránky na oddělení A0 ***nejpozději do 18.*** *v daném měsíci. Později vhozené kvízy už nemohou být započítány a uvedeny v časopisu Hájek, a to z důvodu uzávěrky a tisku časopisu.*
Zde si můžete přečíst správné odpovědi:

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. B: Brno
2. C: Myška
3. B: Zdeněk Svěrák a Jiří Šebánek
4. A: Cannes
5. C: Karel IV.
6. C: Ludmila
7. A: narodili se ve stejný den, měsíc, rok.
8. C: Jan Werich a Jiří Voskovec
9. B: Nedělej drahoty.
10. B: říjen dopeče.

Literární dílna

Vždy přátelé

Vstávám časně ráno. Dám si silnou černou kávu. Vyjdu na balkon. Začíná nový den. Ptáci poletují. Některý i zazpívá. Na ranní vycházku vycházejí v doprovodu svých pánů různá plemena pejsků. Některá jsem dokázal pojmenovat.

Myšlenky zabloudí do dávných let. Na psa Baryka. Neměl žádný rodokmen. Otec se nedal zjistit. Matka nádherná psice. Děda ho dostal od přítele. Postavil mu nádhernou vilu. Psí boudu.

Baryka moc nezajímala. Ten se nejraději motal kolem babiččiny sukně. Mě měl také rád. Já mu daroval gumovou hračku. Kačenku. Když se do ní zakousl, tak pískala. To se mu líbilo.

V té době jsem chodil do první třídy obecné školy. Cesta vedla kolem domku, kde žila i babička s dědou. Vždy jsem se zastavil u Baryka.

Jednou jdu zase do školy. Moc se mi nechtělo. Zapomněl jsem napsat domácí úkol. Půjdu za školu, Babička o tom nesmí vědět. Jak to udělat? Pomohl Baryk. Zalezl jsem s ním do jeho boudy. Babička neviděla psíka na dvorku. Šla se podívat k boudě. Byl jsem prozrazen.

Baryk dostal vynadáno a já musel jít do školy. Přišel jsem pozdě a neměl domácí úkol. Babička to na mě mamce neřekla.

Baryk byl můj věrný přítel. Vždy, když na něho vzpomenu, jsem o několik desítek let mladší.

Pokračování na straně 8

Rek

To byl lovecký pes. Hrubosrstý ohař. To jsme bydleli v severních Čechách. Otec byl členem myslivecké společnosti. Splnil si velké přání. Koupil si loveckého psa.

Pes byl dva roky starý. Jeho pán byl myslivec z povolání. Pocházel z Průhonic. Těžko se s Rekem loučil. Věděl však, že o něj bude dobře postaráno. A bylo.

Z Průhonic bylo nutné jet se psem do Ovčína. Jak jinak než vlakem. Tenkrát cesta trvala kolem čtyř hodin. Jezdily vlaky tažené parní lokomotivou. To samo bylo pro psa z hájovny děsivé.

Cesta Reka dost vyčerpala. Neznámé prostředí. Musel mít košík kolem tlamy. Konečně nový, ale neznámý domov. Reka se ujala moje matka. Byla odvážná. Košík mu sundala a dala napít čerstvé vody. Tím okamžikem si získala celoživotního přítele.

Při práci v lese nebo při lovu zvěře byl vynikající. Uměl zvěř vystavit, vyhledat a předat svému pánovi. Měl nás jako děti rád. Nikdy nikoho nekousnul. Když uznal, že je toho dost, vstal a důstojně odešel odpočívat na svůj kobereček.

Měli jsme ho ještě dalších devět let. Byl již starý. Málo slyšel a viděl. Vždy měl péči, kterou by mu mohlo mnoho lidí závidět. Byl to opravdu přítel člověka do posledního dechu.

Brok

To jsem byl hajný u státních lesů. V partě lesníků bylo mnoho lidí, kteří měli zálibu v chovu loveckých psů. Tam jsem měl dost přátel.

Měl jsem dědu. Staršího pána, který se věnoval myslivosti celý život. Při jedné návštěvě jsem ho vzal s sebou, aby se šel podívat na pěkné pejsky, jezevčíky. Jeden z mých kolegů se zabýval jejich chovem.

To, když děda uviděl, o ničem jiném nechtěl mluvit. „Já bych jednoho chtěl. To pro mě musíš udělat.“ Dědovi jsem vyhověl. Přivezl jsem mu v náručí malého jezevčíka. Byl tak malý, že jsme mu dali jméno Broček.

Měl dlouhé tělo. Krátké křivé nožky. Ouška tahal skoro po zemi. Roztomilou hlavičku. Na dědu se díval tím zvláštním psím pohledem. Děda byl v sedmém nebi a Broček měl vyhráno. Já si myslel, že ho děda vycvičí. Pejsek vycvičil dědu. Ten mu všechno povolil a odpustil. Bylo toho dost.

Broček zakousl pár slepic. Babička s rukama nad hlavou: „Ten dareba musí z domu.“ „To budeš muset odejít ty. On má v sobě lovecké pudy.“

On je skutečně měl. Za soupeře si vybral statného kohouta. Tiše k němu přišel a zaštěkal. Kohout se vyděsil. Vyskočil metr vysoko a začal kokrhat. Broček hrdě opustil dvorek. Tvářil se důležitě. Prostě pán domu.

Když děda nemohl do lesa, pejsek se tam vypravil sám. Navštívil nory, kde se nacházely lišky. Jednou se tam zasekl o kořen stromu. Nemohl ven. Půl dne ho musel děda s otcem vykopávat.

Děda se mu snažil domluvit: „Co tam lezeš, ty pitomče. Mohlo se ti něco stát.“ Brouček se svýma psíma očima: „To nemyslíš vážně.“ Děda: „Ty můj malý pacholku. Na tebe jsem holt starý. Ty se

pokračování na straně 10

nedáš napravit. Když se ti ty lumpárny tak líbí, tak si je užij.“

Broček dědu přežil. Dlouho ho hledal v pokoji, na zahradě, i do lesa se vypravil. Nenašel. Byl smutný. Ani ty lumpárny s kohoutem ho netěšily. Hledal svého pána a hodného přítele, dědu.

Kenny

Opustili jsme s manželkou město. Šli bydlet do Krušných hor. Měli jsme pěkný dům. Byla to polosamota. Manželce se tam líbilo, ale trochu se bála. Já byl přes den v lese. Někdy i v noci. Loveckého psa jsem bral s sebou. „Pořídím ti hlídacího psa.“

Co jsem řekl, to jsem splnil. Pes byl na dvoře. Byla to fena Chodského psa. Černé barvy. Trochu jsem šlápl, jak se říká, vedle.

Jmenovala se Kenny. Nebyla dobře vedená. Prostě zkažená od hlavy k patě. Zlá, neposlušná. Co jsem měl dělat? Byla na dvoře.

Dám se do výcviku. Psi mají radost, když jim něco hodíte a oni vám to donesou. Seberu kus dřeva. Hodím. Pes by ho měl aportovat. Tedy přinést ke mně. Kenny se na dřevo vykašlala a mě chňapla za ruku. Bylo to dost citelné.

Zařval jsem na ni: „Lehni!“ Couvla, vrčela. Znovu zaútočila. Na nic jsem nečekal. Jednu jsem jí dal přes čumák. Volám: „K noze!“ Ignoruje mě. Neboj se, já tě slušnému chování naučím.

Trvalo to dlouho, ale naučil. Za splněný povel dostala odměnu. Někdy mi přinesla kus dřeva a chtěla, abych si s ní hrál. Samozřejmě, za odměnu.

Kenny nás jednou překvapila. Manželka jí nese čerstvou vodu. Kenny má ve výběhu milence. Byl to pes Sibiřský husky. Chtěl jsem ho vyhnat. Postavil se proti mně, cenil zuby a příšerně vrčel. Raději jsem hodil zpátečku. Pes byl u feny tři dny. Pak zmizel. Co se má stát, to se stalo.

Madam měla dvanáct štěňat. Když jsem je vyndával z jejího pelíšku, stála vedle mě a pozorovala, co se bude dít. Když jsem je vrátil do pelíšku, tak to vlezla zkontrolovat. Byla spokojená. Získali jsme její důvěru. Štěňata byla ještě slepá.

Nikdy na nás neútočila. Nechala se hladit a česat kožich. Byla jiná, než když k nám přišla. Dožila se na psa vysokého věku. Když odešla, tak jsem ji pochoval vedle vysokého javoru. Tam, kde jsme spolu sedávali.

Karel Pešťák

Tak zachytil Kenny její majitel Karel Pešťák.

ROZJÍMÁNÍ

Drazí přátelé,
často máme nějaké své osobní plány. Mnohé chceme podle svého přání. Ale často přijdou nemoci a různé bolesti, jak fyzické, tak psychické, opuštěnost, zklamání, těžké chvíle našeho života. Někdo to snáší lépe, druhý člověk z toho může mít neřešitelný problém, smutek a pláč. Nejistota, co bude dál, nezná žádné řešení. Žije pod nesmírným tlakem.
A přitom je tady úžasná nabídka.
Nabídka, kterou nám dává Ježíš Kristus. Mnozí lidé se tomu nepochopitelně brání. Čas věnují pomíjejícím věcem, které tak často rychle vyprchají. A člověka neuspokojí. Víra v Boha je kotvou i hledáním. Každý z nás jsme na rozbouřeném moři života, a k tomu, abychom měli bezpečí a jistotu, potřebujeme bezpečný přístav, kotvu, u které se cítíme v pohodě. Ale, také často musíme hledat bezpečný přístav, aby mělo smysl spustit kotvu, aby se náš rozbouřený život uklidnil.
Co člověk dostane, když uvěří v Boha? Především právě to zakotvení a důvěru, že uprostřed životních otřesů není člověk sám, jeho život má hodnotu a budoucnost zůstává otevřená. U Boha má každý člověk otevřenou budoucnost. Lidský život má i po smrti úžasnou budoucnost. Smrtí nic nekončí, každý máme před sebou otevřenou budoucnost. A jaká bude její kvalita, záleží na nás, na našem rozhodnutí, jestli chceme žít v blízkosti Boží, nebo na naší lhostejnosti, že nám vůbec nezáleží, jaká ta budoucnost bude. Víra nám ukazuje směr, cíl, našeho života. Ježíš je ústřední postavou naší víry, našeho pozemského života.
Ježíš se ptá svých učedníků, za koho ho lidé považují. Ježíš nepochybně ví, co si o něm lidé myslí. Vždyť stejně jako učedníci mezi nimi žije, slyší je, vnímá jejich názory, komunikuje s nimi. Mnozí odpovídají různě. Z odpovědí je zřejmé, že Ježíš je viděn jako významná postava v linii velkých proroků. Odpověď učedníků, i když reprodukují mínění lidé, je svým způsobem zvláštní, protože Ježíše ztotožňují s postavami z minulosti. I Jan Křtitel je v dané chvíli již mrtvý.
I když je Ježíš Kristus, konkrétní historickou postavou, přesto v tehdejší době i dnes lidé vnímají různě jeho osobnost, jeho život.
Mnohdy jsou to mylné představy. Představy, které se šíří mezi lidmi. Ježíš skutečně žil, stejně jako Sokrates, Platon, Aristoteles a jiní další filozofové dřívější doby. Žili také Jan Křtitel i prorok Jeremiáš, i apoštolové, učedníci, svědci Ježíše Krista. Připomeňme si, že Jan Křtitel i prorok Jeremiáš byli kritiky režimu; nepravostí vládnoucích vrstev, vyzývateli k obrácení, k návratu k Bohu a důvěře v Boha. Podobnou roli měl prorok Eliáš, který byl navíc spojován s koncem časů, s ohlašováním definitivní změny poměrů. To dělal i Ježíš svými projevy i činy. Takže očekávání byla veliká.
Ježíš se nespokojuje s tím, že se ptá, jak vnímají učedníci představy lidi o něm, ale jde dál a ptá se na jejich názor. Ale lidé mají své představy, co má Ježíš konat, jak řešit ten náš často komplikovaný život. Jistě všichni známe, nebo jsme někdy v životě slyšeli: Kdyby byl Bůh, nebudou války, pohromy, nebudou mladí lidé umírat. Určitě ještě další výčitky vůči Bohu. Ale Bůh dal člověku svobodu, aby miloval, aby neubližoval druhým, aby se rozhodl žít v harmonii s druhými lidmi, s přírodou, vůbec, aby žil jako moudrý člověk, plný dobra a lásky.
Také nám je adresována Ježíšova otázka: Kým je Ježíš zcela osobně pro mne, pro každého z nás? Platí pro nás odpověď Šimona Petra: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16, 16). Scéna s vyznáním u Cesareje Filipovy. A pokud naše lidské představy o Ježíši jsou jiné, hledejme vysvětlení, odpověď na námitky, které provázejí náš život. Budujme vztah k Bohu, vytvářejme a chraňme prostor dobra a lásky.
Nenechme si ničím odradit. Apoštol Pavel říká: „Kdo nás může odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč.“ (Řím 8,35).
Buďte si jisti, že ani smrt, ani život, ani něco jiného, co apoštol odvážně vypočítává, nás nemůže odloučit od lásky Boží, která je v Ježíši Kristu. Vždyť Bůh je láska, a my jsme děti Boží, děti lásky. Žijme tak, aby náš život byl Bohu milý, ale i lidem kolem nás.

Váš jáhen Pavel Urban

Rozloučili jsme se:

Věra Ličmanová

1. DO USTÁLENÝCH SOUSLOVÍ SE VLOUDILY CHYBY. OBJEVTE JE A NAPIŠTE JE SPRÁVNĚ. př. Matějská poušť – Matějská pouť

Novoroční závitek -
Ústavní topení –
Tříděný dopad –
Tržní ptáci –
Lihové písničky –
Vážná sudba –
Dánská móda –
Vypuštěný ostrov -
Horkovzdušná roura –
Chlazené nástroje –
Směšný vlak –

2. K NÁSLEDUJÍCÍM SLOVŮM NAPIŠTE SLOVO NADŘAZENÉ (TAKOVÉ, KTERÉ JE SPOJUJE A VYSTIHUJE).

Smeták, koště, kyblík, hadr –
Zrak, sluch, hmat, čich –
Kávovar, mixér, kráječ chleba, šlehač –
Škoda, Ford, Renault, Citroen –
Hrách, fazole, cizrna, sója –
Komedie, thriller, kovbojka, horor –
Ahoj, čau, dobrý den, nazdar –
Lazebník, písař, šenkýř, apatykář -

3. VYTVOŘTE VĚTY, KTERÉ BUDOU OBSAHOVAT NÁSLEDUJÍCÍ DVOJICE.
Př. Květina – konvice: Naplnila jsem konvici vodou a zalila květiny na zahrádce.

a) voda – slunečník
b) brýle – tužka
c) telefon - zpoždění
d) víno – tanec

4. DOPLŇTE ČÍSLOVKY DO NÁZVŮ KNIH NEBO KLASICKÝCH POHÁDEK.

Bylo nás **……..**
…….. krkavců
Sluha …… pánů
……pohádek
…… malých černoušků
…… zlaté vlasy děda Vševěda
…… mušketýři
Alibaba a ……loupežníků
Povídky z ……a ……kapsy
O …… přadlenách
…… mil pod mořem
O …….. měsíčkách

5. **P. Sychravý sledoval předpověď počasí na následující týden, cíleně si ale poznamenal, jaké bude počasí o prodlouženém víkendu. Poznamenal si:**

Pátek – maximální teplota 13°C; srážky 1,2 mm
Sobota – teplota o 2°C nižší než v pátek; srážky 2,8 mm
Neděle – teplota o 5°C vyšší než v pátek; srážky 0 mm
Jaká maximální teplota bude v sobotu a v neděli? Kolik srážek spadne za celý prodloužený víkend?

6. V NÁSLEDUJÍCÍCH VĚTÁCH NAJDĚTE A PODTRHNĚTE NÁZVY JÍDLA A PITÍ.
(Slova mohou být ve větě schované kdekoliv – na hranici slov, uvnitř slova apod.)

Tadeáši, nedávej Cecilce tu čepici přes oči.
Naši chlapi vozili písek a kameny celý den.
Už zhasni a jdi spát, řekla maminka Felixovi.
U nás doma solíme docela málo.
Rychle Barunko, nebo ten autobus nestihneme.
Hloupá reklama!, postěžoval si Tonda u televize.
Dnes půjdeme do kina na nový animovaný film.

VÝSLEDKY:

1. Novoroční přípitek, ústřední topení, tříděný odpad, tažní ptáci, lidové písničky, vážná hudba, dámská móda, opuštěný ostrov, horkovzdušná trouba, chlazené nápoje, spěšný vlak
2. uklízecí nástroje, smysly, elektronické přístroje, značky aut, luštěniny, filmové žánry, pozdravy, povolání
4. Bylo nás pět, Sluha dvou pánů, Deset malých černoušků, Tři mušketýři, Povídky z jedné a druhé kapsy, Dvacet tisíc mil pod mořem, Sedmero krkavců, Devatero pohádek, Tři zlaté vlasy děda Vševěda, Alibaba a 40 loupežníků, O třech přadlenách, O dvanácti měsíčkách
5. Maximální teplota v sobotu bude 11°C, v neděli 18°C. Za celý prodloužený víkend spadnou 4 mm srážek.
6. vejce, pivo, kafe, maso, chleba, párek, med

Volby do Zastupitelstva MČ Praha 11 a do Zastupitelstva hl. m. Prahy

VOLBY 2026

Volební komise s přenosnou volební schránkou přijde do DS Háje v pátek 9. 10. 2026 v odpoledních hodinách kolem 15. hodiny.

Volby pro přihlášené klienty s trvalou adresou v DS Háje budou probíhat na pokojích. V den voleb je třeba předložit platný občanský průkaz.

Volič své preference pro jednotlivce či strany označuje křížkem.

Pro tyto volby se voličské průkazy nevydávají, ani není možné nahlásit voliče do zvláštního seznamu.

V případě komunálních voleb lze volit pouze a jenom v příslušném volebním okrsku dle místa trvalého bydliště voliče.

V roce 2026 volby připadají na pátek 9. října od 14 do 22 hodin a na sobotu 10. října od 8 do 14 hodin.

Hlasovací lístky by měl každý obdržet na svou trvalou adresu - nejpozději 3 dny předem.

V případě dotazů kontaktujte sociální oddělení. (tel. linka 413, 371, 418)

Felix Háj

Školák Kája Mařík

12. Kája pase

Čím více vybarvovala se žlutá pírka v bílá, tím větší práci měl Kája. A tak jednou, když už mlází se za nimi zavřelo a obě husí mámy kolíbavě vykračovaly si v čele houfu, který ustavičně se rozbíhal, řekl Kája: „Já to zas musím svázat.
Do vody už mohou, ale po lese je nebudem musit honit.“ Sáhl rukou do kapsy. „Provázek mám.“
A vysvětlil Zdeně: „Ani nevíš, jak je malému člověku smutno, když nemá plné kapsy provázků. A já už pár dní neměl ničeho, jen splasklé kapsičky. Říkal jsem doma: ‚Maminko, dejte mi dva krejcary na špagát!'
Ale maminka řekla: ‚To tak! Zbůhdarma vyhazovat peníze! Nic nedám!' To přece není zbůhdarma, když bych za ně dostal špagát. Tak jsem včera zašel k panu Štulcovi. Přišel jsem tam a řekl: ‚Pěkně vítám, pane Štulc! Že vás dávají pozdravovat ti vembloudi na té krabici od vás, a jestli byste jim mohl darovat nějaký zbytečný špagát, že je jim smutno.' Pan Štulc se usmál a řekl: ‚Poslouchej, Kájo, ten provázek potřebuješ ty, a ne vembloudi. Že je to tak?' To ti máš divné: Velký člověk vždycky pozná, když malý člověk lže.
Tak já jsem řek' zčerstva: ‚Vy jste, pane Štulc, zrovínka jako naše maminka. Ta také hned pozná, když jen drobátečko nemluvím pravdu. Vembloudi neříkají nic, těm se daří dobře, ale já potřebuju špagát tuze moc a krejcary mi maminka nechce dát. Říká: Zbůhdarma! Když si pošle tatínek pro tabák, tak to maminka nikdy neřekne. A to je víc zbůhdarma než špagátek. Ten se nepromění v kouř.' Pan Štulc se pořád smál a potom mi dal, heleď!“ A Kája vyprazdňoval kapsy. „Heleď, tolika špagátů jsem dostal zadarmo!“ Zdeňa se rozhlédla kolem a řekla: „Kájo, housata jsou pryč!“ Bylo tomu tak. Staré husy nadnášlivě se natřásaly, ale ani jednou se neohlédly, jen si pořád měly co povídat. Byla to strašná práce, než Kája se Zdeňou shledali housata.
A když se tak stalo, jaká to byla trýzeň, než Kája je k sobě svázal! Když tak pěkně vedle sebe stála, řekl: „Teď si je spočtu.“ Šel řádkou, vyrážel slova a povídal: „Píšu, píšu patnáct, ještě jednou patnáct, nevěříš-li“ atd. Když vyhrkl poslední „sám“, zřejmě si oddychl: „Jsou všecky,“ řekl. „A teď hajhá!“
Staré husy se přece jen zastavily a obrátily. Kájovo „hajhá“ rozhlaholilo se lesem. První house udělalo krok, podtrhlo druhé, třetí už leželo na zádíčkách, čtvrté sebou smýklo, páté za ním, a tak to šlo až do posledního. Kája šel napřed, drže provázek. Jak jím potrhl, svalilo se teď i to třetí, druhé i první. Housata úzkostlivě štěbetala a obě staré husy se rozdiveně zadívaly na Káju.
A najednou jako by si řekly, se sykotem se k němu rozběhly a jedna se mu zasekla zobákem do lýtka, druhá výš. Kája se rozkřičel, Zdeňa mu pomáhala, husy nepouštěly. Hajná byla na trávě v lese. Slyšela úzkostlivé volání housat a povyk dětí. Rozběhla se po hlase. Jak viděla Káju držícího provázek a obě husy zakousnuté v jeho maso, nejdřív odehnala husy, potom zčerstva rozvázala potácející se housata a nakonec řekla suše: „Teď to zažeň domů! Já odvedu Zdeničku a doma si to spolu spravíme.“ Kája konečně sehnal hejno do chlívka a nic se dnes netěšil na maminku.
Stopy husích zobáků pálily jako oheň. Když se maminka vrátila, nejdříve mu prohlédla husí štípnutí. „Nic to není,“ prohlásila krátce. „Potom si to vymyješ a bude dobře. Ale abys myslil, že budeš ubližovat zvířatům, to ne!“ Její oči se zadívaly na skříň, její ruka se zvedla a v Kájových kalhotkách nezůstal ani atom školního prachu. „Všech patnáct housat mohl jsi ubít! Víš ty, pro koho je chovám? Pro tebe! Já a tatínek už peří potřebovat nebudeme.“ Než přišel tatínek, seděl už Kája u slabikáře. Trochu se časem nadzdvihoval, ale uznal, že měla maminka pravdu. Když šel druhý den do školy, zeptal se pana řídícího: „Prosím, máte také housata?“ „To nemáme, Kájo,“ usmál se tázaný. „Ju, to můžete být rád na světě a usmívat se. Panečku, větší soužení na světě není než opatrovat patnáct housat, která mají kousavé mámy. Ty mi včera daly!“ „Copak jsi jim udělal, Kájo?“
Kája zdvihl velké jasné oči a řekl rozvážně: „Co bych jim mohl udělat? Když se mi tuhle rozdělal sešit, řekl pan řídící: ‚Sešij si to doma, ať to drží pohromadě!' A já housata nesešil, já je jen svázal, a také jen proto, aby držela pohromadě.
A panečku, to jste měl vidět, pane řídící, co jsem dostal! Tatínek to hned poznal, že měla metla

Pokračování na straně 14

posvícení. Jen na ni mrkl a řekl mamince: ‚Ta metla se ňáko nadouvá. To se asi najedla masa!' Já se chtěl nejdřív učit panem Štulcem, abych mohl jíst celý den rozinky. Potom panem Fichtlem, abych mohl dělat malým klukům radost a vyhazovat je v bryčce, ale teď už chci být jen maminkou, co by měla takového Káju, jako jsem já. Já bych jen řekl: ‚Kájo, ty tě poštípaly, viď?'
A nekoukal bych na almaru po metle. A maminka říkala, že to asi bude mejlka, když jsem jí povídal, že pan farář vypravoval: ‚Když jel Pán Ježíš na oslátku do Jeruzaléma, že i parmičky stlaly mu na cestu.'

13. Kája a Zdeňa jdou na „kočičky“

Bylo před Květnou nedělí ve čtvrtek, když Kája se Zdeňou se vybrali na „kočičky“. Bylo s podivem, jak měla Zdeňa Káju ráda a jak ho poslouchala. Ještě více bylo s podivem, že Kája dával úzkostlivý pozor, aby se Zdeňa v trávě nezarousala, maličké botičky v blátě neutopila a příliš se neuhonila. Pan lesní několikráte nenápadně šel za nimi, aby ho nepozorovali. Když viděl péči Kájovu, řekl doma: „Kája je chlapec dobrého srdce, na Zdeňu bude opatrný, nic se nemusíš o ni bát, maminko!“
Toho dne rozsvětlilo se ráno, jak Kája řekl, „jako ze zlata“. Vzácná paní dala jim snídani v hrnečkách s jelínkama a se zlatým pruhem a řekla: „Uvařila jsem vám kakao. Pěkně se najezte a do jedenácti ať jste doma! To poznáte, jak půjdou ženské z kultury!“ Na talíři, který měl okraj propletený podivnými kvítečky, ležely do výšky narovnané koláčky. „Jezte, děti!“ pobídla paní lesní.
Kája si vzal jeden, dva, čtyři, ale protože je vkládal do úst celé a ony se jen rozplizly, přece se jen ostýchal a pil čisté to, jak si v duchu řekl, „kakó“. Paní si ho všimla. „Pročpak si nebereš, Kájo?“ „Já se přece jen stydím. Je to jako nic. Náš tatínek má v šuplíku schovaný starý čtyrák, a ten je zrovna tak velký. Já bych toho moc snědl. Nedělejte si škodu, vzácná paní, rádo se stalo!“
Paní lesní polkla smích: „Maminka dělá větší, vid?“ „Ju, copak naše maminka! Ta peče koláče jen o posvícení, ale myslím, z jednoho maminčina víc než deset těchhle by se udělalo. Já bych se třeba doma zeptal, jak to maminka dělá, a vzácné paní bych vyřídil. Takhle se nerozplíznou, ale víc se člověk nají.“ Paní mu přinesla celý skrojek karásku. „Zaplať Pán Bůh!“ zajiskřily mu oči. „To je něco jinšího.“ Zakousl se bílými zoubky do karásku. „Hrnečky také máme větší,“ osmělil se. „Ale my v nich máme polévku, ne kakó. Skoro mám strach, abych to nespolkl.“ Paní lesní se dovtípila a přinesla z kuchyně objemný hrnek. „Zmůžeš tohle, Kájo?“ usmála se. „Jak nic, prosím,“ řekl a teď si teprve jak náleží pochutnal. Zdeňa jen tak udrobovala z koláčku. Víc drobtů měla v klínku než v puse. Jen tak usrkla z toho hrňoulku, jak Kája si myslil. Když dopil a dojedl, řekl: „Zaplať Pán Bůh!“ Paní odpověděla: „Rádo se stalo!“
Ale on řekl: „Naše maminka vždycky říká: ‚Naděl Pán Bůh stokrát víc!'“ „Tak naděl Pán Bůh stokrát víc!“ řekla paní. Teď byl teprve Kája spokojen. „Ale myslím, Zdenička má moc malý žaludek, nic víc než křížala. Musí víc jíst. No, my se teď proběháme a ona dostane chuť. Umíte, vzácná paní, dělat rozpíčky?“ obrátil hezké, jasné oči po paní. Zavrtěla hlavou: „Nedělám je, Kájo, neumím.“ „A to je škoda!“ řekl. „Naše maminka je umí tuze dobře. Vevnitř jsou trnková povidla a jeden je velký jako talíř. A když někdo umře, tak už nikdy nemůže jíst rozpíčky. Já bych moc nerad umřel. Tak pojď, Zdeňo. Paní je vyprovázela očima, až zašli. Potom sepjala bílé ruce, obrátila se ke kříži, visícímu uprostřed velké světnice, a vzdychla: „Pane Bože, kéž by Zdeňa měla jen čtvrtý díl zdraví tohoto chlapce!
Vždyť máme než ji. Chraň nám ji, Pane Bože, chraň!“ Kája se Zdeňou vyšlapovali cestičkou a zašli do březového lesa. „Kájo, nepoškrábou?“ „Kdo?“ ptal se Kája. „No, kočičky! Řekl jsi, že půjdem na kočičky, a naše Minda mne včera škrábla, heleď!“ A natahovala růžový prstík, na němž teprve po důkladné prohlídce našel Kája malou stopu Mindina drápku.
Dal se do smíchu: „Tak tys myslila, že jdem chytat koťata? To je vidět hloupý holkovský rozum. Každý kluk ví, že ‚jít na kočičky' je jít na jívové pruty! Já nevím, Zdeničko, jestli tě vychovám podle svého. A heleď, tadyhle už máš pruty kočiček!“ Čerstvé jehnědy se leskly jako stříbro, a jak je Zdeňa prstíkem přejela, byly hebké jako maminčiny parádní šaty. „Tak to jsou kočičky,“ řekla radostně. „Kdo by to byl řekl?“ Kája opatrně lámal pruty. Složil je pod keř a řekl: „Půjdeme ještě dál. Tamhle pod strání jistě najdeme už podléštky.“ Šli a našli. Drobné kvítky srovnal Kája v kytičku, svázal a podal Zdeničce: „To dáš mamince.
Tvoje maminka je také moc hodná, ale neumí rozpíčky, a to je škoda. Ty vaše koláčky, víš, ty jsou tuze dobré, ale ty je neumíš jíst. Kousneš do něj, rozdrobí se ti, a nic ti na jazyku nezůstane!

Máš jako já vstrčit je do pusy celé. Necháš jej na jazyku, začne se rozplývat a potom ti sám sklouzne do ledvin. Jenže já bych jich sněd' k tomu kakó aspoň padesát.“
Zdeňa zatrnula nad těmi ledvinami: „Kájo,“ odvážila se namítat, „tatínek říká, co sníme, že přijde do žaludku.“ „No ju,“ ohrnul Kája rtíky. „Bramboračka, česnečka, loupané brambory, to přijde do žaludku, ale rozpíčky a jahelník a ty vaše koláčky, ty jdou ještě níž, protože je to tuze dobré. Když jednou naše maminka tuze stonala, řek' pan doktor: ‚To je níž než v žaludku, to bude v ledvinách!' Od té doby vím, že všechny dobroty jdou žaludkem do ledvin. — A špačky bys chtěla vidět?“
„To chtěla,“ usmála se Zdeňa radostně. „Tak ju, ale buď zticha!“ Vrátili se k polednímu, když už vzácná paní je vyhlížela. Kája hned hlásil: „Tatínek také říká: ‚To je soužení, jak začnou ty kultury!' Na jednom konci řeknou ‚ještě půl hodiny', na druhém konci stará Havláska už otřepává zástěru a utíká, že musí dělat placky. Není na ně spolehnutí, vzácná paní, tak jsme podle nich nešli. A kolik je doopravdy?“ „Za pět minut tři čtvrti na dvanáct.“ „Panečku,“ zaškrabal se Kája za uchem, „to je asi moc. Je to víc než jedenáct?“ „To je, Kájo, o tři čtvrti hodiny.“ „Já jsem měl nést za tatínkem oběd na ‚mokrej'. To jsem to asi zmeškal.“ „Už jo, Kájo! Před jedenáctou už pospíchala maminka kolem. Jen se zeptala, jestli jsi tu, a když jsem řekla, že jsi se Zdeňou, usmála se a řekla: ‚To je něco pro něj! No, já tam doběhnu sama.'“ Kája se díval upřeně na paní. „Že se usmála?“ „No ano, jistě!“
„A zasvítily jí při tom zuby?“ „No a jak!
Tak jsem si myslila: Svobodná holka i každá panička z města by jí je mohla závidět, jak je má zdravé a bílé.“ Kája si výskl: „Ju, copak naše maminka! Jak jí zasvítily zuby, to se ani drobet nezlobila. A říkáte, vzácná paní, že má bílé? Já se už také ptal, proč teta kovářka má už než jeden černý napřed a takový kejvavý. Já vždycky mám strach, že jí vypadne. Maminka řekla: ‚Protože teta, pokud měla zuby jako já, pořád jimi sekala, o jiné se starala, až se jí ubrousily až k dásním, a i s tím jedním, co jí zůstal, ještě dost neplechy natropí.' A tatínek tenkrát povídal: ‚To není tak, maminko! Tobě je čistily tvrdé chlebové kůrky ze všech stran okoralé, a to je ta nejlepší ‚pastva' na zuby.'“ 77 „Pasta, chtěl jsi říci, Kájo, ne?“ „Kdepak! Pasta, to nic není. Pastva jsem povídal. Tak maminka se nezlobí?
To je dobře. A Zdeničku jsem v pořádku dovedl, prutů kočičkových jsme přinesli dost, tak opatruj dnes ‚jarskou' s bramborami. To je moc dobré.“ „I toto,“ řekla paní lesní. „Už jsem řekla mamince, že budeš přes oběd tady. My máme také ‚jarskou' omáčku a knedlíky a maso a trubičky s krémem.“ Kája byl na rozpacích. Takovou „jarskou“ jako umí jejich maminka, neumí žádný jiný. Knedlíky u nich mají jen málokdy, ale nejvíc ho odrážely ty trubičky s krémem. Jéje! Někdy mu dala maminka dva krejcary a řekla: „Skoč do města pro šúviks!“ A Kája přinesl od pana Štulce velkou bílou krabičku s černým obsahem. Když všem čistil boty, maminka nad ním stála a říkala: „To musíš do šúviksu hodně plivat, aby toho neubejvalo!“ Takovou škatulku měli kolik neděl. Až jednou přinesl tatínek z města plechovou krabičku pěkně červenou, celou popsanou a řekl: „Viks už neprodávají. Místo něho nesu krém. Ale do toho nesmíš, Kájo, plivat!“ Kája byl rozhodným přítelem viksu-leštidla. I když krabičku viksu nedovřel, nic se nestalo! Jak nedovřel krém, hned to vyschlo, bylo to jako troud a drobilo se to. Maminka do toho jednou nakápla petrolej a dala na kraj plotny. Ale ono to chytlo a shořelo nadranc a několik dní to páchlo. A teď tady vzácná paní jako nic řekne: „Trubičky s krémem!“ No, vždyť to nemusí jíst. Potřásl hlavičkou: „Jak maminka ví, že tu budu přes poledne, to já teda už domů nepůjdu. Ale maminka dělá ‚jarskou' sladkou, vzácná paní!“ Zdeňa po návodu Kájově vkládala do pusy celé máslové koláčky a libovala si. Paní se zeptala Káji: „Mléko bys nechtěl?“ „Rádo se stalo,“ odpovídal, „ale to bych prosil.“ „Jaké chceš? Teplé, studené, svařené, syrové, sladké nebo kyselé?“ 78 „A to, prosím, je mi jedno.
Já doma — co mamince zbyde. Tatínek říká: ‚Mléko půl živobytí, chléb — druhá půlka.'“ Dostal hrnek nesbíraného, sladkého, studeného. Jak je paní lesní ze sklepa přinesla, sáhl na hrnek a řekl uznale: „Vzácná paní ví, že malí kluci mají často žízeň.“ Přiložil hrnek k červeným rtům.
Paní už se to zdálo trochu dlouho, co Kája nemluví. Když se na něj obrátila a viděla, že bez přestávky pije, řekla: „Kájo, ne najednou, srazí se ti mléko v žaludku a bude ti škodit.“ Kája dopil, utřel si pusu čistým šátkem a řekl: „Tohle šlo také rovnou do ledvin, to bylo moc dobré. Že by uškodilo? Kdepak taková dobrota by mohla uškodit!“ Zdeňa vrněla nad sklenkou, v níž zlatilo se půl zdravotního vína, půl vody. „Já to nechci. Já bych mléko!“ „Ty, Zdeňo? Vždyť je nikdy nechceš?“ divila se paní. „Ale když Kájovi tolik chutnalo!“ Paní přinesla i jí, a ku podivu! Zdeňa se neušklibovala jako jindy, ale vypila naráz malou sklenku. Čeho nedokázali lékaři příkazem, rodiče prosbami a sliby, to dokázal Kája příkladem.

TÁBORÁK - Na zahradě jsme si užili příjemné posezení u táboráku, které nám zpříjemnil skvělý harmonikář Karel Kekeši. Nechyběly špekáčky, Birell ani dobrá nálada. Společně jsme se tak rozloučili s letní sezónou.

ŠVESTKOVÉ KNEDLÍKY - V rámci Kulinářského klubu jsme se i letos pustili do tradiční přípravy oblíbených švestkových knedlíků. Společné vaření se vydařilo a všichni jsme si moc pochutnali.

SPORTOVNÍ HRY MALEŠICE - Dne 8. září se náš čtyřčlenný tým zúčastnil sportovních her v Malešicích. Pan Červený se navíc stal nejlepším sportovcem dne. Celému týmu děkujeme za skvělou reprezentaci a panu Červenému srdečně gratulujeme!

SPORTOVNÍ HRY ŘÍČANY - Dne 3. září se náš tým zúčastnil také sportovních her v Říčanech. Všem soutěžícím děkujeme za skvělou reprezentaci našeho domova!

VERNISÁŽ - Dne 16. září se v naší galerii Korzo uskutečnila další vernisáž, tentokrát věnovaná obrazům malíře, historika umění, kurátora a recenzenta PhDr. Radana Wagnera. Příjemnou atmosféru doplnilo vystoupení multižánrového tria Snoo a malé občerstvení.

PLAVBA LODÍ PO VLTAVĚ - Na konci srpna jsme se vydali na výlet – plavbu lodí po Vltavě. Na náplavku nás dopravili skvělí řidiči společnosti Pragotour a poté jsme nastoupili na loď Natal. Během dvouhodinové plavby jsme obdivovali krásy Prahy, poslouchali zajímavé vyprávění průvodkyně paní Kopecké a pochutnali si na občerstvení. Celé odpoledne jsme si moc užili a odnesli si z něj krásné zážitky.

Den otevřených služeb v DS Háje

Vážení obyvatelé Domova pro seniory Háje,

rádi bychom vás informovali, že se **ve čtvrtek 1. října 2026** od 9:00 hod.- 17:00 hod., uskuteční v našem domově **Den otevřených služeb**, který se koná v rámci **Týdne sociálních služeb ČR**.

Týden sociálních služeb letos proběhne od 28. září do 4. října 2026 a jeho cílem je přiblížit široké veřejnosti svět sociálních služeb, ukázat jejich význam a připomenout, že kvalitní sociální služby pomáhají lidem v různých životních situacích, podporují jejich důstojnost, soběstačnost a možnost žít co nejvíce podle vlastních potřeb.

Jednou z hlavních aktivit Týdne sociálních služeb jsou **Dny otevřených dveří**, během kterých mají lidé možnost navštívit jednotlivá zařízení, seznámit se s jejich prostředím, poskytovanými službami a také s každodenní prací zaměstnanců. Do této celorepublikové akce se zapojují sociální služby z celé České republiky.

Do této akce se letos, tak jako každý rok, zapojíme také Domov pro seniory Háje.

Během 1. října budou mít návštěvníci z řad veřejnosti možnost blíže poznat náš domov, dozvědět se více o tom, jaké služby poskytujeme, a nahlédnout do běžného života zařízení. Součástí dne budou také připravené aktivity a prezentace práce jednotlivých úseků domova.

Pro vás, naše obyvatele, to znamená především to, že **v tento den může být v prostorách domova větší pohyb osob a můžete potkat více návštěvníků a hostů, než je běžné**. Mohou mezi nimi být například zájemci o sociální služby, rodinní příslušníci, odborníci nebo další hosté.

Chceme vás proto o této skutečnosti předem informovat, aby vás větší ruch v domově nepřekvapil. Zároveň věříme, že je hezké ukázat veřejnosti, že domov pro seniory není pouze místem poskytování péče, ale především **místem, kde lidé žijí, setkávají se, mají své zájmy, vzpomínky, přátelství a každý den zde společně vytvářejí svůj domov**.

Děkujeme vám za pochopení a za vaši spolupráci při této významné akci.

Lenka Kellerová
Vedoucí sociálního oddělení

Radan Wagner vystavuje v Korzu

Už po šestačtyřicáté se sešli klienti Domova seniorů Háje na vernisáži ve své oblíbené galerii Korzo. „Musela jsem se podívat, kdy jsme ji vlastně otevírali, protože vše velmi rychle letí.

A představte si - bylo to 24. září 2013. Za chvíli to tak bude třináct let," řekla na zahájení výstavy obrazů PhDr. Radana Wagnera Dagmar Zavadilová, ředitelka domova, s tím, že ji těší, že mnozí z klientů, kteří ve středu 16. září letos na vernisáž přišli, už na prvním otevření Korza byli.

Nechybělo ani přivítání doprovodné hudební skupiny, multižánrového tria Snoo, jejíž jeden z členů, pan Arnošt, má v Hájích maminku. „Doufám, že si to užijete a muzika se vám bude líbit," řekla na začátku kulturního bloku žena, jejíž syn se sám s nadsázkou označil kvůli svému oblečení - a že jde o výtvarnou záležitost - jako Arnošt žlutý. Své dva spoluhráče pak nazval Ladislavem modrým a Karlem bílým. „Hrajeme takovou improvizaci a budeme rádi za každou inspiraci, třeba výkřikem," vyzýval posluchače ke spolupráci a zapojení se do jejich muzicírování.

Samozřejmě, hlavní postavou byl malíř, který trochu netradičně jako absolvent pražské Střední umělockoprůmyslové školy vystudoval filozofickou fakultu a stal se tak také historikem umění, dále kurátorem a publicistou. V osmdesátých letech minulého století pořádal Radan Wagner neoficiální výstavy nastupující generace umělců pod názvem K ROK „Můžete to číst jako krok, byl to takový fór," smál se malíř nad zaváháním paní ředitelky, jak vlastně onen záhadný název číst.

Tatínek by oslavil stovku

Dojemný okamžik nastal, když Radan Wagner přiznal, že zahájení výstavy v Korzu připadá na den, kdy by jeho tatínek oslavil sté narozeniny. V Hájích tak nechyběla ani jeho maminka, bratr a manželka. „Mami, děkuju ti," řekl syn, který přiznal, že zřejmě i po ní zdědil svoje nadání, neboť byla profesorkou výtvarného umění.

A co na svých obrazech, které si mohou jako vždy zájemci v galerii Korzo zakoupit, Radan Wagner zachycuje? Jak se píše v odborném textu, jeho malířská tvorba je charakteristická především svou abstraktní povahou a hlubokým duchovním podtextem. Jeho obrazy nejsou popisné, ale spíše zaměřené na zachycení stavů, procesů a vnitřních prožitků.

Klíčovým prvkem v jeho tvorbě je světlo. Wagner v obrazech zkoumá vztah mezi světlem vnějším, které nás obklopuje, a světlem vnitřním, které vyzařuje lidská bytost. Často dochází k dramatickému střetu mezi světlem a temnotou, což interpretuje jako symbol boje o existenci člověka i vesmíru.

Jana Hanušková

INFORMACE Z DOMOVA

Stravovací komise
Další stravovací komise budou **7. 10. a 21. 10. 2026.** O schvalování nového jídelníčku budou členové stravovací komise předem informováni.

Schůzka důvěrníků s vedením Domova se uskuteční ve středu 7.10. v 10:00 na sále.

MULTISENZORICKÁ MÍSTNOST A0
Připomínáme, že na odd. A0 je k dispozici multisenzorická místnost, která slouží k relaxaci a setkávání klientů. Místnost je odemčená a můžete ji kdykoli navštívit.

MEZINÁRODNÍ DEN SENIORŮ – 1. října slavíme Mezinárodní den seniorů. Přejeme vám pevné zdraví, hodně radosti, pohody a co nejvíce krásných chvil s lidmi, které máte rádi.

MEZI NÁMI – s novým školním rokem se opět budeme pravidelně každý měsíc setkávat s dětmi z MŠ Křejpského a ZŠ Campanus. V případě zájmu o setkávání s dětmi neváhejte oslovit aktivizačního pracovníka. Setkání v říjnu se uskuteční 13. a 22. října.

ZMĚNA ČASU - 25. října proběhne změna na zimní čas. Čas se posune z 3:00 zpět na 2:00.

Říjen

HOROSKOPY

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.
Přátelé mohou potřebovat vaši pozornost víc než obvykle. Krátký telefonát nebo návštěva jim udělá velkou radost.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.
Potřebujete chvíli bez vztahových témat a není na tom nic špatného. Vyrazte sami ven nebo se věnujte tomu, co máte rádi.

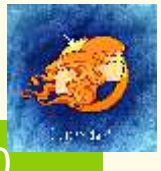
Ryby - 21. 2. – 20. 3.
Říjen přinese situaci, která vás může zaskočit. Než si připomínku vyložíte jako kritiku, zkuste se na ni podívat s odstupem.

Beran - 21. 3. – 20. 4.
Kamarádi přijdou s názorem, o který jste nežádali. Vyslechněte je, ale nenechte si rozhodovat o vlastním životě.

Býk - 21. 4. – 21. 5.
Podzimní setkání, šálek s čajem, dobrá svačina, pozorování prvních barevných listů kolem vám může zlepšit každý den.

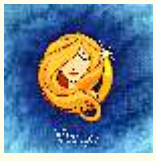
Blíženci - 22. 5. – 21. 6.
Někdo vás přitahuje už delší dobu a stále mlčíte. Pokud dostanete příležitost k rozhovoru, využijte ji místo váhání.

Rak - 22. 6. – 22. 7.
Už nechcete dál skrývat, co k někomu cítíte. Najděte vhodnou chvíli a řekněte to jednoduše, bez velkých gest a očekávání.

Lev - 23. 7. – 22. 8.
V běžném prostředí vás zaujme někdo, koho jste dosud přehlíželi. Dejte se do řeči a nechte první sympatie přirozeně růst.

Panna - 23. 8. – 22. 9.
Krátká zpráva od partnera vám zlepší náladu. Dejte mu najevo, že jste si jeho slov všimli a že pro vás něco znamenají.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.
Příliš mnoho rozhodování vás může unavit víc, než čekáte. Zjednodušte si večer a některé věci nechte bez výčitek na jindy.

Štír - 24. 10. – 22. 11.
Pokud vás pálí oči, dopřejte jim přestávku od obrazovky. Krátké vyvětrání a pohled do dálky mohou výrazně ulevit.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.
Ruce mohou kvůli chladnějšímu vzduchu začít být sušší a citlivější. Po mytí je ošetřete a nenechávejte je bez péče.

Zdroj: horoskopy.cz